

РЕШЕНИЕ

№ 5456

гр. София, 19.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в публично заседание на 19.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **8481** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр. с чл. 46а, ал. 1 и ал. 2 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на М. И., без гражданство, от П., с дата на раждане 25.01.1999г., ЛНЧ [ЕГН], принудително настанен в СДВНЧ – С., кв. Б., чрез адв. М. М., САК, със съдебен адрес [населено място], бул. „Проф. Ц. Л. № 130, офис 9 срещу Заповед № 5364з – 2181/30.08.2022г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с която е продължено принудителното настаняване на жалбоподателя в СДВНЧ за срок 6 месеца, считано от 01.09.2022г.

С жалбата се иска отмяна на заповедта като незаконосъобразна, поради съществени нарушения на административно – производствените правила, материалния закон и целта на закона. Правят се възражения, че не са налице предпоставките на чл. 44, ал. 8 от ЗЧРБ, тъй като липсва разумна възможност за извеждане на чужденеца от страната, предвид позицията на ВКБООН относно връщането в Газа от март 2022г., технически причини, свързани с липса на документи за пътуване, правни причини, свързани с подадена последваща молба за закрила по ЗУБ. Представени са писмени бележки. Направено е искане за присъждане на разноски.

Ответникът – директорът на Дирекция „Миграция“, чрез упълномощения си процесуален представител юрисконсулт Ч., прави искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна и недоказана.

Административен съд София град, I отделение, 43 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от

фактическа страна следното:

Със Заповед № 5364з – 2181/30.08.2022г. на директора на Дирекция „Миграция“, на основание чл. 44, ал. 8, изр. 3 от ЗЧРБ е постановено продължаване на принудителното настаняване в СДВНЧ на жалбоподателя с 6 месеца, считано от 01.09.2022г. до отпадане на пречките по изпълнение на наложената спрямо него ПАМ по чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ – „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“, но не по-късно от 01.03.2023г.

Заповедта е издадена въз основа на Предложение рег. № 5364р – 18687/30.08.2022г. на началник на отдел П. – ДМ до директора на Дирекция „Миграция“. В предложението е посочено, че жалбоподателят е настанен в СДВНЧ от 01.03.2022г. с цел изпълнение на Заповед на директора на Дирекция „Миграция“ рег. № 5364з – 385/01.03.2022г. относно налагане на ПАМ на основание чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ. Чужденецът е бил краткосрочно настанен в СВНЧ за периода от 12.12.2020г. до 19.01.2021г., освободен във връзка с открито производство по общия ред по ЗУБ.

С молба УРИ 105400 – 1390/28.03.2022г. М. И. е поискал да му бъде предоставена закрила в Република България. Молбата му не е допусната до производство за международна закрила с Решение № 4-В/21.04.2022г. на интервюиращ орган на ДАБ при МС. С писмената защита е представено доказателство за насрочено съдебно заседание на 17.10.2022г. по обжалване на отказа, тоест към настоящия момент има подадена последваща молба за закрила, по която отказът да се допусне до производство не е влязъл в сила.

В предложението за издаване на процесната заповед е посочено също така, че с чужденеца са провеждани беседи за доброволното му връщане в страната по произход /приложени докладни записки/, но той категорично е отказал съдействие. Пречка за връщането е липсата на национален паспорт, какъвто не може да се издаде без съдействие на жалбоподателя. Алтернативни обезпечителни мерки не могат да бъдат приложени. Налице е опасност от укриване и реална възможност за връщане в страната по произход. Чужденецът е преминал държавната граница не през определените за това места в посока 3. Европа, върнат е на 01.03.2022г. с трансфер от Федерална Република Германия.

От страна на ответника е представено и прието по делото Решение рег. №812104 – 205/21.09.2021г. за предоставяне на достъп до обществена информация, видно от което, за 2020г. и 2021г. няма върнати чужденци в П. по наложени ПАМ от страна на ответника.

При така установените факти, от правна страна съдът намира следното: Заповедта е връчена на 01.09.2022г., видно от положената дата и подпис на жалбоподателя върху акта, като жалбата е подадена до съда на 14.09.2022г.. Следователно обжалва се в срок подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, с подадена жалба от надлежна страна, за която е налице интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, съобразно чл.44, ал.8 от ЗЧРБ.

Съдът намира, че няма допуснати съществени процесуални нарушения, доколкото е посочено предложението, в което има конкретни обстоятелства, съставляващи мотиви.

Обжалваният акт е незаконосъобразен, поради противоречие с материалния закон, по

следните съображения:

Съгласно чл.44, ал.8 от ЗЧРБ настаняването в СДВНЧ продължава до отпадане на обстоятелствата по ал.6, но не повече от 6 месеца. За наличието на основанията за принудително настаняване в специален дом се извършват ежемесечни служебни проверки от директора на дирекция "Миграция". По изключение, когато лицето отказва да съдейства на компетентните органи или има забавяне при получаване на необходимите документи за връщане или експулсиране към датата на изтичане на разрешените срок на принудителното настаняване по ал.6, директорът на дирекция "Миграция" може да издаде заповед за продължаване на принудителното настаняване в специалния дом за срок не по-дълъг от допълнителни 12 месеца.

Следователно, основание за издаване на заповед за продължаване на настаняването в СДВНЧ е наличието на предпоставките визирани в разпоредбата на чл.44, ал.8 ЗЧРБ, съответно чл.15, §. 6 от Директива 2008/115 на Съвета относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите-членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети държави. Не са предпоставки за продължаване на срока на принудителното настаняване установените в чл.15, ал.1 от Директивата такива, които са релевантни само за първоначалното задържане в специалния дом за настаняване на чужденци /в този смисъл Решение по дело С-146/14 PPU на СЕС/.

Следва да се има предвид, че принудителното настаняване в СДВНЧ следва да се квалифицира като мярка по обезпечаване на изпълнението на принудително отвеждане до границата на Република България респ. връщането в страната по произход. С оглед характера и предназначението ѝ, същата следва да се налага само тогава, когато не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки и са налице конкретни данни за реална опасност лицето да осуети изпълнението на ПАМ. Принудителното настаняване следва да се основава на обективна причина, свързана с възпрепятстване на извеждането, което се дължи изключително на поведението на адресата на ПАМ. Целта, която преследва обезпечителната мярка е да се организира и осигури изпълнението, когато съществува непосредствена опасност чужденецът да се укрие или да възпрепятства по друг начин изпълнението на наложената ПАМ.

Конкретно има затруднения за получаването на документ за пътуване именно, защото лицето не желае да се яви в посолството доброволно и да декларира желание за връщане в страната по произход. Тази възможност е единствената и в проведените множество беседи чужденецът категорично е изразил позицията си. Няма данни от къде ответникът е направил извода, че има техническа възможност за изпълнението на това изискване – лицето да се снабди с удостоверителен документ за пътуване. Докладната записка, към която препраща заповедта за това не отразява подобно обстоятелство. Не е ясно как и в новите 6 поредни месеца ответникът очаква да се случи гореизложеното. По никакъв начин същият не е посочил на какви обективни данни разчита за това. Съдът споделя позицията на процесуалния представител на оспорващия, че в тежест на ответника е да подsigури изпълнението на наложената ПАМ "връщане", като това не изисква жалбоподателят да съдейства. Няма нормативно изискване за това, като право на страната е да има позиция по отношение на този въпрос вкл. и да не е съгласна. Липсата на съдействие от чужденеца, не може да се тълкува като осуетяване изпълнението на ПАМ, доколкото изискването за явяване за издаването на документ е поставено от трета страна.

С оглед изложеното, съставът прави извода, че материално-правната разпоредба на

чл.44 от ЗЧРБ не е съобразена, тъй като, както се посочи по-горе налагането на мярката "настаняване в СДВНЧ", респ. продължаването ѝ, следва да се извърши при наличието на определени предпоставки, които не са налице.

Няма и правна възможност за връщане на чужденеца в страната по произход. Както посочва и административния орган, жалбоподателят е подал последваща молба за закрила УРИ 105400 – 1390/28.03.2022г. Молбата не е допусната до производство, но отказът не е влязъл в сила, тоест производството по последващата молба е висящо и жалбоподателят в настоящия момент е в производство по предоставяне на закрила по ЗУБ. В чл. 67, ал.1 от ЗУБ установена забрана наложената на чужденеца принудителна административна мярка „връщане“ да се привежда в изпълнение до приключване на производството за предоставяне на закрила. В съответствие с разпоредбата на закона е и правилото на чл. 20, т. 2 от Наредба № Из-1201/01.06.2010г. за реда за временно настаняване на чужденци в СДВНЧ и в техните звена и за организацията на дейността им. Съгласно посочената разпоредба, чужденецът се освобождава от СДВНЧ, когато е подадена молба за закрила по ЗУБ и не са налице основанията по чл. 44, ал.12 от ЗЧРБ. Административният орган не се позовава на чл. 44, ал. 12 от ЗЧРБ, не излага мотиви в тази насока. Подадената молба за закрила е основание за прекратяване на настаняването. Налице са и правни пречки за изпълнение на ПАМ – „връщане до страна на произход, страна на транзитно преминаване или трета страна“.

В подкрепа на направените по-горе изводи е и обстоятелството, че Съдът на Европейския Съюз в решения по дела, свързани с тълкуването на чл. 15, § 4 от Директивата, е имал възможността да посочи, че за да може да се приеме, че продължава да съществува „разумна възможност за извеждане“ по смисъла на тази разпоредба, трябва към момента на преразглеждане от националната юрисдикция на законосъобразността на задържането да е ясно, че съществува действителна възможност за успешно извеждане предвид сроковете, определени в член 15, параграфи 5 и 6 от Директива 2008/115 (решение К., С-357/09 PPU, т. 65, решение Б. М. А. М., С-146/14 PPU, т. 60). Подобна разумна или каквато и да е възможност чужденецът да се сдобие с документ за пътуване и връщането да се изпълни при забраната на чл. 67, ал.1 т ЗУБ липсва, поради което продължаване на настаняването му е незаконосъобразно.

С оглед изложеното, жалбата трябва да се уважи, съответно трябва да се постанови освобождаване на лицето на основание чл.46а, ал.5 от ЗЧРБ.

Основателно е искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноски на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата, поради това, че е предоставена безплатна правна помощ. С оглед на изхода на спора, съдът присъжда разноски на адвокат М. М. по чл.38, ал.2 от ЗА, като същите предвид разпоредбата на чл.2, ал.2 във връзка с чл.8, ал.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения са в размер на 500 лв.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София град, I отделение, 43 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ като незаконосъобразна Заповед № 5364з – 2181/30.08.2022г. на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с която е продължено принудителното

настаняване на М. И., без гражданство от П., с дата на раждане 25.01.1999г., ЛНЧ [ЕГН], в СДВНЧ за срок 6 месеца, считано от 01.09.2022г. до отпадане на пречките за изпълнение на наложената му ПАМ, но не по-късно от 01.03.2023г.

и постановява ПРЕКРАТЯВАНЕ на фактическото задържане на лицето и незабавното му освобождаване от СДВНЧ.

ОСЪЖДА Дирекция "Миграция" при Министерство на вътрешните работи, да заплати на адв. М. М., САК, със съдебен адрес [населено място] [улица], офис 9, разноски, в размер на 500 / петстотин/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14 – дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: